

Sborník oceněných prací v literární soutěži žáků
2. stupně ZŠ
na téma:

3 MINUTY PŘED PŮLNOCÍ

Tři minuty před půlnocí

Šimon Vaculík, ZŠ Uh. Ostroh

6. ročník - 1. místo

Jsou 3 minuty před půlnocí a já dokončuji poslední lekci angličtiny v Duolingu. Mám pouze dvě srdíčka. Na Super Duolingo nemám moc peněz. Dvě srdíčka a poslední čtyři úkoly. Kdybych chyboval, musel bych si zase dohrát srdíčka. Ale to bych už nestihl splnit lekci do půlnoci.

Super, jeden úkol mám správně. Už jen ten poslední, mám jen dvě minuty, svrbí mě nos. Hepčííí, kýchnu si a říkám si: „To je určitě pro štěstí.“ Neee, udělal jsem chybu.

Už jen jedno srdíčko. A hodiny ukazují 23.59. Musím pohnout. Jsem nervózní. Jestli udělám chybu, nestihnu dokončit lekci, přeruším řadu. To nemůžu dopustit. Odpověď úplně neznám, riskuji a něco napíšu. Uff, je to dobře, super! A stihnul jsem to do půlnoci, dokončil jsem dnešní lekci angličtiny. Už můžu jít v klidu spát.

Po půlnoci ale naskakují další lekce... Ty už udělám až ráno, bez stresu, v pohodě... Ale kdybych si je udělal teď, nemusel bych ráno. Počkám minutu a udělám je. Budu mít na další den hotovo.

Ale už se mi chce opravdu spát. Oči se už zavírají. Do minuty usnu, jako by mě do vody hodil. Pěkně tvrdý spánek.

*Pochopí pouze ti, kteří Duolingo hrají.

Tři minuty před půlnocí

Hugo Nožička, ZŠ Uh. Ostroh

6. ročník - 2. místo

Tři minuty před půlnocí už spím. Zdají se mi různé sny – například o Snivokraji.

Snivokraj je místo, kde se odehrává hned několik snů. Někdy se mi zdá, že jsem na horách, ale o minutu později ležím na pláži. A co dál?

Jsem znovu na horách, všude kopy sněhu. V dáli vidím velkou chlupatou postavu. Mám v ruce fotoaparát a potichu se snažím postavu vyfotit. Cvak! Mám to, ale můj fotoaparát vydal slabé cvaknutí. To stačilo. Postava se ke mně rozběhne. I já začnu utíkat, ale nemám moc šancí. Postava už je za mnou. Najednou zapadnu do sněhu, udeřím se hlavou do kamene, který byl schovaný v kopě sněhu.

Velká chlupatá postava mě vezme a přehodí přes rameno jako pytel. Kráčí se mnou do tmavé jeskyně. Začne na mě huhlát, jako by mi chtěl něco říct. Dívám se na něj. Až teď mi došlo, že je to asi Bigfoot. Začne rozdělávat oheň, přivazuje mě na dlouhou tyč. Vypadá to, že budu jeho oběd nebo večeře. Snažím se vyprostit ze všech sil. A daří se mi. Bighfoot hrůzně zuří.

To mně ale už vůbec nevadí, protože je přesně půlnoc. A tento sen končí.

Tři minuty před půlnocí

Tereza Sojáková, ZŠ Polešovice

6. ročník - 3. místo

Je pátek večer a já jako vždy nemůžu spát. Asi bych se ale první měla představit. Jmenuji se Nikol a je mi 13 let. Problém s nespavostí mám od té doby, co mi umřela maminka. Přesně 3 minuty před půlnocí. Je to divné, ale dokud není půlnoc, nezamhouřím ani oko.

Poslední měsíc je ale všechno jinak. Dnes je totiž přesně měsíc od úmrtí mé maminky. Samozřejmě to všechny zasáhlo, protože maminka byla úžasný člověk. Proto jsem se po nehodě zeptala tatínka, co se vlastně stalo.

„Tati, co se vlastně stalo mamince?“

Táta odpověděl: „Ehm, byla to nehoda, tak už se dál neptej.“

Jeho odpověď mě překvapila. Myslela jsem, že si říkáme všechno. Také poslední měsíc mám zakázáno chodit do sklepa. Nevím proč, ale každý večer z něho vycházely zvuky, jako by někdo vzlykal. Nejhorší na tom bylo, že i kdyby se stalo cokoliv, nesmím tam ani vkročit.

V pondělí jsem jako vždy šla do školy. Ve skříňce mě čekal jakýsi papír. Začala jsem číst: „Dnes přesně o půlnoci půjdeš do sklepa, po cestě domů se stav v obchodě, kde jim řekneš kód, který ti přesně ve 12:00 přijde do SMS, předají ti balíček, kde bude vše, co budeš na dnešní noc potřebovat.“

Celý den jsem nemyslela na nic jiného a měla jsem stovky otázek. Každopádně věděla jsem, že to musím udělat. Vše, co mi dopis slíbil, se stalo. Doma jsem pak balíček rozbalila. Byla tam sekera a další vzkaz. Stálo tam: „Tohle je vše, co budeš potřebovat. Neboj, o otce se postaráme.“

Nastaly tři minuty před půlnocí a já se vydala směrem ke sklepení. Přesekla jsem zámeček a vydala se po schodech dolů. Hlasy, které jsem slýchávala každý den, se blížily ke mně. Když jsem se dostala dolů, spatřila jsem tam svou matku. Byla tam svázaná a hlasy vycházely od ní. Poté, co byla vysvobozena, její první slova byla: „Udělal to tvůj otec, za vše může tvůj otec.“

Dnes už to jsou dva roky, co se to stalo. Otec byl odsouzen za pokus o vraždu. Nejspíš se chtěl pomstít za to, že ho chtěla opustit. Teď už šťastně žijeme samy dvě.

Tři minuty před půlnocí

Aižběta Horáková, ZŠ Kunovice U Pálenice

7. ročník - 1. místo

Dnes vám budu vyprávět o mně a mé velké rodině, kterou za poslední hodiny v roce dohnalo víc katastrof než za celý kalendářní rok.

Na Silvestra jsme k nám totiž pozvali všechny naše příbuzné. Věděla jsem, že to nemůže dopadnout dobře.

Večer před Silvestrem jsem nemohla usnout, asi dvě hodiny jsem ležela jen tak v posteli a přemýšlela nad vším, co může zítra nastat. Ráno mě vzbudila rána jako z děla. Lekla jsem se a vystrašená jsem seběhla ze schodů podívat se, co se dole děje. Viděla jsem, co se stalo. Byla jsem vystrašená ještě víc. Dorazili k nám teta, strýc a jejich rozmazlená trojčata. Teta cpalá snad pět tunový kufr do dveří, trojčata po celém domě chaoticky rozhazovala čepice a bundy a strýc pořád nadával, jak jsou dnešní řidiči hrozní a jak ta cesta trvala byla strašně dlouhá.

Věděla jsem, že dnešek bude pohroma. Mamka mi řekla, že přijeli dříve, protože nám teta chtěla pomoci s přípravami. Za normálních okolností je fajn, že nám někdo pomůže, ale v případě tety... Teta vždy vše organizuje, z klidného rodinného oběda dokáže udělat hostinu pro britskou královskou rodinu. Mamka a teta vařili, tatka a strýc stěhovali stoly a židle a na mě a mého bratra zbylo pohlídat trojčata. Trojčata pořád běhala, v pokoji mi pomalovala zeď voskovkami a podlahu polila džusem.

K večeři přijeli i ostatní. Babička Božena a děda Josef, babička Vlasta a děda Jaromír, teta Milena, strýc Radek a jejich pubertální dcery Kristína a Mirka. Konečně mohl začít rodinný večer. Hned po večeři se trojčata začala hádat a pak se poprali. Roberta bolelo zápěstí a Pavla zase kotník. Jejich rodiče s nimi museli do nemocnice. Pavel to nakonec měl jen naražené, ale Robert měl to zápěstí zlomené.

Kolem desáté nám rodiče chtěli odpálit ohňostroj. Táta trochu popodešel a chystal se zapálit ohňostroj, ale zapálená sirka mu spadla na botu, která začala hořet. Rychle si ji vyzul a nohu jsme mu postříkali vodou z hadice. Potom zkoušela ohňostroj zapálit Kristína, ale protože odpalovala ohňostroj poprvé v životě, oheň ji trochu popálil. Po dvou marných a bolestivých pokusech jsme se rozhodli ohňostroj vyhodit. Po chvíli strýce Radka začalo bolet břicho a celou noc strávil na záchodě. Asi to bylo tím, že střídal chlebičky, perníky a zapíjel to perlivou vodou.

Blížila se půlnoc a vypadalo to, že už máme všechny katastrofy za sebou. Strýc chtěl otevřít šampaňské, špunt mu ale vyletěl z ruky a praštil mě přímo do oka. Trojčata se ale pořád nudila, a tak se rozhodla, že budou blikat se světlem. Během chvíle vyhodila pojistky v celé ulici a my museli volat servis.

Po dnešním dni jsem byla tak unavená, že jsem si lehla do postele a tři minuty před půlnocí jsem usnula.

Hlavní je, že jsme jedny z nejdůležitějších chvílí, strávili s nejbližšími, i když mě občas štve, mám je ráda i s mraženou zeleninou na oku, se zlomeným zápěstím, s popálenou nohou a rukou i s bolestí břicha. Jsme jedna velká rodina.

Neobyčejná Tereza Stuchlíková, ZŠ Polešovice

7. ročník - 2. místo

Je to tady. Ale já se nechci vrátit do říše nadpřirozených bytostí, kde jsem žila dříve. Chci zůstat tady. V lidském světě. Tady jsem konečně šťastná, ale lhůta mého pobytu tady už pomalu končí. Deset minut před půlnocí. Ještě mám čas říct Williamovi, jak ho mám ráda. Vlastně víc než to. Až dnes mi došlo, že ho miluji. Je to šílené, ale pravdivé. A já mu to musím říct. Asi mu i dlužím vysvětlení o mé minulosti. Nemám moc času nad tím přemýšlet, musím jednat.

Rychle jsem na sebe navlékla kabát a bez dalšího přemýšlení jsem se rozběhla k Williamově vile. Ještěže bydlí tak blízko. Asi mi dal svůj starý byt záměrně, aby mi byl vždy nablízku. A to se mi teď hodí. Běžela jsem přes záhony, které byly před domy, a když jsem přebíhala cestu, ani jsem se nerozhlédla. Bylo mi to jedno.

Sedm minut do půlnoci. Mám ještě pořád dost času, ale zároveň mi to připadá strašně málo. Přála bych si zůstat tu déle. Klidně spáchám další zločin, za který by mě sem zase přesunuli, jen abych mohla být s ním. Celá zpocená jsem doběhla před jeho vilu a začala jsem útočit na zvonek, jako by se za mnou hnál nějaký vrah.

Vevnitř se postupně začala rozsvěcet světla, až se u dveří objevil ospalý Will. „Melisso? Co tu děláš tak pozdě?“ protřel si oči a ustoupil, abych mohla jít dovnitř. „Chci ti všechno vysvětlit.“ Zmateně se na mě díval a pak mi dal pokyn k pokračování. „Před rokem jsem se tu neobjevila jen tak. Byl to trest. Vždyť já ani nejsem člověk. V říši nadpřirozených bytostí, ze které pocházím, mě odsoudili, protože jsem spáchala zločin. A trest, při kterém tě teleportují na lidský svět, je ten nejhorší. A já se mám za tři minuty vrátet zpátky,“ všechno to ze mě vyletělo hrozně rychle. A on tam jen stál a zíral na mě, zatímco já jsem slyšela jen tiché tikání hodin, které mě zniervózňovalo.

„Takže ty se za chvíli vrátíš tam, odkud pocházíš?“ podíval se na mě zraněným pohledem a já jsem pomalu přikývla. „Asi ti taky nějakou tu pravdu dlužím, Mel,“ sklopil hlavu, abych neviděla slzu, která mu stékala po tváři. „Já nechci, aby ses vrátila. Tohle bude znít jako šílenost, ale já ... já tě miluji. A nemůžu tě ztratit,“ vztyčil hlavu a byly vidět vodopády slz, které mu stékaly po tvářích. Už jen necelá minuta. A to bych nebyla já, abych neudělala něco šíleného. Přistoupila jsem k němu a v posledních vteřinách jsem ho políbila.

Kostelní hodiny odbily půlnoc a z Williamovy předsíně se objevovalo oslepující světlo, které se šířilo do okolí. Nikdy na něj nezapomenu.

Žádný podpis

Anna Piknerová, ZŠ Polešovice

7. ročník - 3. místo

„Vstávej! Susan vstávej! Vychovatelky nás volají na snídani!“ křičel mi někdo do ucha. Nevrlé jsem se na posteli napřímila a mžourala do světla, které vydávala stará lampa. „Kolik je hodin?“ zeptala jsem se Lucy, která už se dávno oblékala. „Moc, za chvíli tam máme být a podívej se, jak vypadáš! Já nechci přijít pozdě jako minule!“ vyjela na mě. Vzdechla jsem.

Lucy je v domově moje nejlepší kamarádka. Mám ji ráda, ale někdy ji nechápu. Navenek je to puntičkářka a vzorná, roztomilá holčička, která dodržuje pravidla. Ale přede mnou ukazuje i ty horší vlastnosti, jako jsou tvrdohlavost a rozkazovačnost. Já jsem taky tvrdohlavá a ve skrytu duše i rozkazovačná, ale ukazuji to jen zřídkakdy. Přede všemi jsem jen normální, průměrná holka, která se moc neprojevuje. I já sama sobě si tak připadám, ale dnešní den měl vše změnit.

Jakmile jsme došly na snídani, odchytila si mě vychovatelka a řekla, ať po jídle přijdu do ředitelny. Všichni, kteří to slyšeli, se na mě zvědavě podívali a hned začali chrlit otázky: „Co ti chce? Tys něco provedla? Myslíš, že to bude špatné?“ Na žádnou z těchto otázek jsem neodpověděla, ale v duchu si je také pokládala.

Nervózní, třesoucí se rukou bych zaklepala, kdyby dveře nebyly dokořán. Váhavě jsem vstoupila do ředitelny, a než stihla pozdravit, ředitelka mě vyzvala, ať si sednu. Když jsem tak učinila, začala jsem si prohlížet místnost. Byla hodně malá s psacím stolem a kancelářskou židlí. Celá místnost byla spíše tmavá. Byla tu místnost se starými svazky a obraz zakladatele domu. Dětský domov, kde momentálně bydlím, se nachází v prostoru starého rodinného sídla rodu, jehož jméno jsem zapoměla. Obraz bych si prohlédla dopodrobna, ale ředitelka začala mluvit a já byla nucena ji poslouchat. „Dnes ráno přišel dopis, určený tobě,“ pronesla a mně přeběhl mráz po zádech, ani nevím proč, „bylo v něm psáno, že si to smíš přečíst jen ty a nikdo jiný ho nesmí vidět, proto bych uvítala, kdybys ho ostatním neukazovala.“ Váhavě jsem přikývla a dopis si vzala.

Když jsem vstoupila na chodbu, ostatní se ke mně seběhli. Rychle jsem dopis strčila do kapsy staromódních šatů s límečkem, které nás nutili nosit, a řekla jsem: „Jenom mi připomínala, že bych se měla zlepšit ve škole, protože se blíží závěrečné zkoušky.“ Ostatní vypadali zklamaně. Já ale nečekala na jejich reakce a vyběhla jsem do svého pokoje, který jsem sdílela s Lucy. Roztrhla jsem obálku a přečetla jedinou větu, jež na papíře stála: Sraz dnes v noci u knihovny, přesně v 11:57. Zalapala jsem po dechu. Žádný podpis, oslovení, místo odeslání. Nic, čeho bych se mohla chytit. Věděla jsem, že to mám zakázané, ale musela jsem o dopisu říct Lucy. Ani jsem ji nemusela hledat. Vtrhla do pokoje jako velká voda a vtrhla mi dopis z rukou. Po chvíli zvedla své zelené oči od dopisu a vyhrkla: „Nastavím budík!“

Potom, když jsme stály bosé na chodbě a v rukou držely baterky, už jsem si nebyla tak jistá, že je to dobrý nápad. Bylo přesně 11:57; když se za námi ozval zvuk, jako když dopadne něco na podlahu. Prudce jsme se otočily a namířily baterky na perský koberec položený na podlaze. Byl to klíč. Úplně normální, i když trochu staromódní jako vše v tomto domě. Zvedla jsem ho a naše pohledy padly na dveře vedle knihovny, které byly vždy zamčené. Okamžitě jsem se k nim vrhla a pokoušela se je otevřít. „Rychle, někdo jde!“ vyhrkla Lucy. Lekla jsem se a klíč mi vypadl z ruky. „Nestihnu to, musíme se vrátit!“ odvětila jsem zoufale. „Musí to jít, je to naše poslední šance!“ Ale já věděla, že to nezvládneme. Kroky se blížily a já to vzdala. Když na nás posvítil kužel světla z baterky, byla jsem s porážkou smířená.

Ve spárech temnoty

Žofie Šoustková, ZŠ Polešovice

8. ročník - 1. místo

„Najdi si hvězdu, u které cítíš, že v ní někdo na tebe čeká. Zavři oči a něco si přej. Představ si, že všechny hvězdy na obloze září jen pro tebe. Každický život, který se v nich ukrývá, se teď dívá přímo na tebe, Juan.“

Toto je jediná vzpomínka, která se mi v hlavě přehrává dokola a dokola.

S očima upnutýma k obloze cítím, jak mi vibruje hluboko v hrudi. Uchovávám si ji, hýčkám a pečlivě se starám, aby nebyla nikdy zapomenuta. Jako jediná s památkou na matku pluje v temnotě mého srdce. Brzy bych se jí měla vzdát. S oslavou dvacátých narozenin se všem zahalí do mlhy jejich paměť. Na tomto shnilém místě není nikdo, kdo by si dokázal rozzářit den vzpomínkou na rodinu nebo dětství. Protože nemůže. Jsou uchované někde na spodu mysli, kam nejde dosáhnout. Brzy se to stejné má státi mně. Někomu nechtěnému by to mělo být jedno, nebo ne? Někteří by tuto možnost mohli přivítat. Já jsem ale nikdy mezi ostatní nepatřila. Můj život doteď vypadal spíše jako šachová hra, ve které už nikdo nechce pokračovat.

Za tři minuty se to ale všechno změní. Teda myslím. Nemám nikoho, kdo by mi to dokázal vysvětlit. V tomto bezduchem světě není nikdo se svojí pravou povahou a chováním. Jsou něco jako prázdné schránky těl bez duše. S dovršením dvacátých narozenin se každému vymaže paměť na dobu Předtím. Vzpomínky na všechno dobré i špatné jsou najednou pryč. Jakoby Předtím ani neexistovalo. Zbyde jen hmota, ze které se musí vytvořit nová a úplně jiná verze člověka, aby mohl prosperovat. Kruté a možná taky bezcitné. Oni si to ale neuvědomují. Spousta z nás nechce tuto přeměnu ani podstoupit. A nebudu lhát, teď tři minuty před dvanáctou, tři minuty předtím, než dovrším dvaceti, tři minuty, než se všechno změní, nemůžu jinak, než myslet na sebevraždu.

Jak jednoduché by bylo se pustit římsy na střeše a nechat mé tělo se poddat pádu z třináctého patra. To ale nemůžu. Připomene mi to pohled na ten nejzářivější bod na noční obloze. Jsem to jediné, co tady zbylo po té odhodlané a odvážné ženě, která stvořila můj život.

V zorném poli se mi objeví tmavá postava. Prochází pode mnou volným krokem, a i přesto mu na hlavě jemně poskakuje elegantní klobouk. Z nějakého úhlu se mi naskytne pohled na jeho krátce ostříhané havraní vlasy. Jako by vycítil mou přítomnost, otočí se přímo mým směrem. Až teprve, když má hlavu zakloněnou do výšky, si všimnu jeho širokých ramen, přes které se mu pne tlustý vlněný kabát. Upře své prázdné oči, které mohly mít dříve krásnou jiskřivou oříškovou barvu, mým směrem a to mě donutí přemýšlet nad tím, že je někdy mohl radostně věnovat své rodině. Mohl to být kdokoliv – milující otec nebo syn a nebo naopak někdo, kdo se toužil pomstít.

To samé se ale stane se mnou. Teď už to vím. Zcela jistě. Uvědomuji si to jako existenci palce na noze. Snažím se to potlačit.

„Mami, pomoz mi. Ještě chvíli mi sviť!“ S těmito slovy na rtech a s těmi jedinými, které si pamatuji v hlavě, se rozhodnu. Pustím se a nechám, abych padala prázdnotou. Ve chvíli, kdy očekávám bolestivý náraz, mě něco zbrzdí. Uvědomím si, že to musí být ruce toho muže s prázdným pohledem.

V ten moment se mě zmocní temnota. A vím, že se mě nebude chtít za žádnou cenu pustit. Ale... tu hvězdu s životem, který se v ní ukrývá, si z nějakého důvodu pořád pamatuji.

Zab, nebo budeš zabít

Tereza Janíková, ZŠ Polešovice

8. ročník - 2. místo

„Musím do té místnosti vstoupit.“ Nabádám se v duchu pořád dokola. Pořádně se nadechnu a začnu se pomalu šourat k velkým ocelovým dveřím. Nohy mám jako z olova, nejraději bych byla někde jinde, kdekoliv. Konečně se donutím ty dveře otevřít. Místnost je jasně osvětlená, až musím sklopit zrak. Jediná věc tady je obrovský podlouhlý stůl z tmavého dřeva a dvě židle v čele stolu. John si odkašle. Mírně se pokloním. Miluje, když mu lidé dávají najevo svůj respekt k němu. Nevím, proč chtěl, abych k němu přišla, ale nic dobrého to nebude. Kradu pro něj už roky, vždy mi ale poslal vzkaz s mým úkolem, nikdy si mě nezavolal osobně. Pochází z velké mafiánské rodiny. Když jsem se k němu upsala, nevěděla jsem, že mu budu muset sloužit navěky.

Konečně k němu vzhlednu. Ležérně sedí na židli, na sobě má černý oblek ušitý na míru. Tmavé kudrlinky mu padají do skoro černých očí. „Nino,“ pronese John hrubým hlubokým hlasem. „Jsi nejlepší a nejnadanější zlodějka v mé společnosti. Skvěle bojuješ a taky nevysvětlitelně dokážeš splynout se stíny, proto pro tebe mám úkol.“ Naprázdno polknu, už se chci zeptat jaký, on ale pokračuje: „Tentokrát ale nebudeš muset krást věci, ukradneš život. Musíš ji zabít do půlnoci, konkrétně za tři minuty půlnoc. Jinak přijdeš

o život ty.“ Cítím, jak v obličeji celá blednu. John mi vtiskne pomačkaný papírek do dlaně a pošle mě pryč.

Když jsem se dozvěděla, koho mám zabít, po tvářích mi začaly stékat horké slzy. Vrátila jsem se domů a teď se převaluji na své malé, nepohodlné posteli. Nakonec vstanu a jdu se připravit na svůj úkol. Nemůžu uvěřit, že po mně chce něco takového. Podívám se do zrcadla a sleduji svůj odraz. Vidím nevinnou holku s jasně zelenýma očima jako smaragdy. Plné jahodové rty a drobný nos s popraškem pih. Světlé vlasy barvy medu, přes které mám přetáhnutou kápi černé barvy, stejně tak jako moje celé oblečení. Za opasek si připevním čerstvě nabroušenou dýku. Až se po půlnoci znova podívám do zrcadla, už nikdy se na sebe nebudu moct podívat stejně.

Zjistila jsem si, kde se má oběť nachází. Potichu se vyplížím z domu, bydlím v něm sama, protože často musím odcházet pozdě v noci. Stejně nemám s kým bydlet. Projdu ulicí, držím se ve stínech a našlapuji co nejvíce potichu, jak jen to jde. Doplížím se do jasně žlutého panelového domu. Vytáhnu černou pinetku a jezdím s ní v klíčové dírce, jako kdybych hrála na hudební nástroj. Je to stejné umění. Zámek konečně povolí a já pokračuji do ložnice, orientuji se tady velmi dobře, chodila jsem touhle chodbou několikrát. Nakouknu do ložnice, když ji uvidím spát, vyrazí mi to dech. Medové vlasy má rozprostřené po polštáři jako anděl. Ruce má položené na břicho a zpod peřiny ji čouhá pouze hlava. Občas sebou lehce cukne, jako kdyby se jí něco zdálo. Na té obrovské posteli vypadá až směšně maličká. Zatřepou se jí řasy. Vykouknou na mě jasně zelené oči. „Nino,“ pousměje se. Její hlásek je jako paprsek slunce v černočerné tmě. „Co tady děláš?“ zeptá se má sestra. V očích mě začnou štípat slzy, rychle je zaženu a podívám se na hodiny. 23:50. Mám pouze sedm minut. „Emily, moc mě to mrzí,“ zašeptám. Emily se mihne ve tváři nechápavý výraz. Pomalu vysouvám dýku z pochvy. Emily se zděsí a posadí se. Musím ji zabít rychle a bezbolestně. Už se ji chystám dýku zabodnout do krku, když mnou najednou projede ostrá bolest. Emily se zlostně usmívá, v očích se jí zračí temnota

a v ruce drží velmi ostrou zakrvácenou dýku. Ležím na zemi ve své vlastní krvi a nemůžu uvěřit svým očím a uším. „Úkol splněn,“ řekne Emily. John se vynoří ze stínu. Je stejně oblečený, jako když mi zadával tenhle nesmyslný úkol. „Výborně, Emily, vždy jsem věřil, že jsi lepší než tvá sestra.“ Snažím se pochopit, co se vlastně stalo. Nestihnu ale na nic přijít, protože mě polije temnota. Mám takový pocit, že už mě nepustí.

Tahle zrada mě bolí víc než rozšklebená, bodná rána na krku. Poslední, co ve svém životě zahlédnu, je čas tři minuty před půlnocí.

Tři minuty před půlnocí

Petr Štěpánek, ZŠ Uh. Ostroh

8. ročník - 3. místo

Tři minuty před půlnocí, když všichni spí, jsou hvězdy nejjasnější a obloha sametově černá. Měsíc nádherně září. Jako by se čas zastavil. Když vše utichne, občas jdu na procházku. Vše je zahaleno do tmy a krajina vypadá úplně jinak. Nikde ani živáčka. Jen tma, hvězdy zářící na obloze, měsíc tančící ve tmě a vy. Sem tam někoho potkáte na cestě do práce nebo také na procházce. Dýcháte čerstvý chladný a příjemný vzduch, jste uvolnění a nic vás netrápí. Většinou se poflakuji ve městě, někdy v lese. V lese je pěkně už přes den, ale v noci je to nádhera. Větve stromů se pohybují ve větru, tráva šustí pod nohama, sovy houkají a vítr se láme o stromy. Většinou si lehnu na trávu a dívám se na nebe. Ten pohled je neocenitelný.

V létě, když je teplo a neprší, je to nejlepší. Naopak v zimě moc ne. Sice je pěkné, jak se sníh třpytí v měsíčním svitu a tvoří nádherný kontrast s okolní tmou, ale je opravdu zima. Na podzim, když padá nádherné žlutooranžové listí, si udělám kopy a lehnu si do ní. Listy nádherně hřejí a mám lepší výhled na oblohu. Potom si dám doma sprchu, vyčistím si zuby, ulehnu do postele a s čistou hlavou usnu.

Tři minuty před půlnocí

Aižběta Jurčová, ZŠ Polešovice

9. ročník - 1. místo

Každý večer před spaním si čtu knížku. Někdy u čtení usnu a ráno se probudím s knihou celou pokrčenou. V horších případech i natrženou. Ale někdy mě děj knihy tak vtáhne, až zapomenu, že musím brzy ráno vstávat.

Dnes večer jsem neusnula, a proto jsem si četla dlouho do noci. Podívala jsem se na budík na nočním stolku. Byly tři minuty před půlnocí. Říká se, že tři hodiny ráno je čas duchů. U nás doma je to ale jinak. V našem domě začíná hodina duchů o půlnoci. Někdo na duchy nevěří, ale kdyby u nás přespal aspoň jednu noc, tak by začal věřit.

Vyvalila jsem oči, rychle zavřela knížku a zhasla lampičku. Schovala jsem se pod peřinu a doufala, že do tří minut usnu. To se samozřejmě nestalo. Z čela mi začaly stékat kapičky potu. Těžce se mi dýchalo. Odhodila jsem ze sebe peřinu a hluboce se nadechla. Můj pokoj prosvítala záře Měsíce. Když jsem v jeho záři spatřila malou postavu, srdce se mi zastavilo. Seděla jsem ztuhle na posteli a malinká postava se ke mně začala přibližovat. Stála kousek ode mě a já poznala, že je to holčička z knihy, kterou jsem zrovna četla.

„Ahoj,“ řekla holčička

„Ahoj,“ odpověděla jsem jí tiše a vystrašeně, „proč jsi tady?“

„Chtěla jsem tě poznat,“ odpověděla mi.

S holčičkou jsem si chvíli povídala, i když jsem se jí stále bála. Začala jsem přemýšlet, jestli je to sen anebo duch. Vzbudilo mě hlasité zvonění budíku. Posadila jsem se a vzpomněla si na onen sen. Když jsem vstala z postele, tak jsem si všimla vysezeného dólíku vedle toho mého.

Tři minuty před půlnocí

Karolína Bartoňová, ZŠ Uh. Ostroh

9. ročník - 2. místo

Usínání mně nikdy nedělalo problém. Sotva jsem zalehla, už jsem spala.

Ale dneska tomu tak nebylo. Šla jsem spát opravdu pozdě, protože jsem se dívala na film. Přesněji řečeno – na strašidelný horor.

Byly 3 minuty před půlnocí, když jsem zalezla do postele. Ale pořád jsem se jen převalovala a převalovala. Vůbec jsem nemohla usnout. Že by za to mohl ten film? To se mi nezdá, vždyť na horory se dívám často a nikdy jsem neměla problém usnout. Vytáhla jsem mobil z pod polštáře a podívala se, kolik je hodin. Byly stále 3 minuty před půlnocí. Po zádech mi přešel mráz: Jak můžou být pořád 3 minuty před půlnocí?

Najednou se začaly pomalu otevírat dveře mého pokoje. Ty dveře jsem mám přímo vedle postele, takže jsem na ně pořád viděla. Nikdo tam nebyl. Chtěla jsem je zavřít, ale strach mi nedovolil se pohnout.

A pak slyším něčí kroky. Vím, říkáte si, že to je jen tatka, mamka nebo mladší sestra. Ale já přece bydlím sama. A kroky se blížily ke mně. Najednou se ten někdo nebo to něco zastavilo. Neviděla jsem vůbec nic, pevně jsem zavřela oči.

V tu chvíli spadl ze stěny obraz, postupně padaly všechny obrazy v místnosti. Neodvážila jsem se oči otevřít. Cítila jsem, jako by na mě něco padalo. Oči jsem rychle otevřela a spatřila skříň, která na mě zpomaleně padala. Stačila jsem si všimnout zvláštního nápisu. Byl napsaný něčí krví.

A stálo na něm:

„Jen tak lehce se mě nezbavíš!“

Tři minuty před půlnocí

Markéta Šoustková, ZŠ Polešovice

9. ročník - 3. místo

Jednou v pátek večer jsem šla s kamarádkou na diskotéku. Sešli jsme se v devět hodin večer na náměstí, z kterého jsme se vypravili na diskotéku. Po příchodu následovalo objednání pití a následně naše kroky směřovaly na taneční parket.

Když uplynuly asi dvě hodiny a pomalu se blížila půlnoc, Klára se na mě podívala a zeptala se: „Hele, zahlédla jsi skupinu těch kluků?“ ukázala na partu kluků sedících v rohu místnosti.

„Víš, mě kluci teď fakt nezajímají. Chci dokončit tu autoškolu, jinak si nebudu moct na motorku ani sednout,“ odpověděla jsem jí na její pubertáckou otázku. „Proč se vlastně ptáš?“

„Jde o to, že jeden kluk z té party se na tebe pořád dívá,“ řekla Klára, „asi se mu líbíš,“ dodala a viděla na mě, že mám z toho šok.

Byly zhruba tři minuty před půlnocí a já si objednávala růžový tonik a najednou doběhla Klára a začala hodně rychle mluvit: „Maky, tomu neuvěříš, co jsem zaslechla!“

„Zpomal a řekni mi, co se stalo.“

„Šla jsem kolem té party a ten kluk, který se na tebe díval, tak-“ nestihla to doříct, protože za ní se objevil právě ten kluk, co se na mě díval, a zeptal se Kláry:

„Můžu si promluvit s tvou kamarádkou v soukromí?“

Klára mu jako odpověď přikývla a mrkla na mě na znamení hodně štěstí.

„Pozoroval jsem tě, jak tančíš. Seš dobrá,“ řekl mi ten kluk.

„Děkuji,“ špitla jsem.

„Není zač. Já jsem Martin a ty?“ zeptal se.

„Já jsem Maky.“

„Maky... to je hezké jméno,“ konstatoval Martin, „půjdeš si se mnou zatančit?“

„Půjdu a ráda,“ odpověděla jsem a šli jsme tančit.

Asi kolem druhé hodiny ráno jsem šla domů a Martin trval na tom, že mě musí doprovodit. Cestou jsme si povídali a u mého domu jsme se rozloučili. Byla to noc plná zážitků, a já dokonce mám nového kamaráda.